

Contra a guerra

Description

Non hai razóns de peso para xustificar un ataque a Iraq. Que o de Saddam non sexa un réxime defendible, como tantos outros, moitos deles aliados de Estados Unidos e outros países occidentais, incluso na propia rexión do Medio Oriente, non avala unha operación de tanta gravidade

Tampouco as acusacións de desoir os mandatos de desarme. Primeiro habería que probar que conta con armas de destrución masiva, e para iso está o labor dos inspectores, infinitamente máis barata que unha guerra; segundo, caso de telas, que esté disposto a usalas. Nesa liña, se reforza a campaña mediática para presentar a Saddam coma un individuo perigoso e incontrolable, disposto a todo con tal de manterse no poder. Pero o certo é que na guerra de 1991, cando puido, non usou armas químicas nin bacteriolóxicas, mesmo contra Israel, país, por certo, extremadamente armado e que tamén incumple sistemáticamente as resolucións de Nacións Unidas. A dobre vara de medir podería extenderse ao contencioso indo-paquistaní polo enclave de Caxemira. As probabilidades de que no subcontinente indio se usen armas de destrución masiva son ben maiores que en Iraq, que hoxe non ameaza a ningún país veciño, a diferenza de Israel.

É certo que Saddam reprime as liberdades de moitos dos cidadáns iraquís, que combateu a militancia comunista ou relixiosa e os anxeios de independencia dos curdos, pero a case ningún lle importou, e menos a unha Presidencia estadounidense que agora afirma velar denodadamente polos dereitos democráticos da poboación iraquí. ¿Non lles resultaría máis doado predicar co exemplo en Kuwait ou en Riad? ¿Qué avances democráticos experimentaron ambos países nos últimos doce anos?

Hai razóns ocultas para que esta guerra se leve a cabo, mesmo chegando o caso sometendo a vontade de Nacións Unidas ou prescindindo dela. Tapar o fracaso na detención de Ben Laden e do mulá Omar, asegurarse a distracción necesaria dos reveses internos, especialmente na economía, para garantir a reelección de Bush nas próximas eleccións —“estamos a menos de dous anos- e, sobre todo, o petróleo, as fronteiras, e, claro está, o reforzamento da súa condición hexemónica, sen medias tintas nin lindeiros —“coma o terrorismo-.

As consecuencias da guerra son evidentes para todos. De levarse a cabo, Estados Unidos obterá outra victoria na súa aventura imperial, aínda que os custes están por ver. A súa tecnoloxía bélica non ten paragón e iso incentivará a preocupación noutros países por estar á altura, é dicir, demandará maiores dotacións para o gasto en defensa en todos aqueles que aspiren a competir co hexemón. A fenda co mundo árabe agravará a súa exasperación e o terrorismo disfrutará dunha —“œidade de ouro— que dificilmente as medidas de seguridade, por óptimas que sexan, poderá evitar. E se en Europa prescinde dos aliados máis significativos, resentirase o vencello transatlántico.

A esperanza franco-alemana, seguida por Rusia e China, apunta a un novo modo de pensar e de actuar, situando límites á prepotencia e alentando a sensatez. Máis guerra non significa un mundo máis seguro. Na cooperación internacional, a superación das desigualdades, ou o diálogo civilizatorio están as claves dunha orde internacional pacífica e democrática.

[Acceso ao artigo orixinal no repositorio web 1998-2012](#)

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

Oriente Medio ARQUIVO

IDIOMA

Galego

Date Created

Marzo 1, 2003

Meta Fields

Autoria : 3717

Datapublicacion : 2003-03-01 00:00:00